



„Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend.”
(Pál I. Kor.11:26.)



Hálaadó Harangszó

2002. március 31. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA III. évf. 1. szám

„E HÚSVÉT ÜNNEPÉBEN”

Felhangzik az ének a gyülekezet szájából: **„Örvendjünk keresztények”**. Ez a hangulat és belső érzés látszik a templomban lévő emberek arcán.

Az egyházi ünnepek az ünnepes félév során különböző évszakokba esnek. A természet örök változása pedig más és más keretet ad az ünnepeknek. Az emberiség történetében a kereszténység előtt más vallások voltak, és azoknak is megvoltak az ünnepei. Ezek a természet valamilyen változásaival, a nap-éj egyenlőséggel voltak kapcsolatban. A mi ünnepeink Jézus Krisztus életének mozzanataival kapcsolatosak: születése, halála, feltámadása, mennybemenetele és a szentlélek kitöltése.

A húsvétot megelőzi a nagyhét, mely Jézus Krisztus életének utolsó hete. Virágvasárnap bevonul Jeruzsálembe a tanítványok kíséretében. Hozsánna és az útra terített olaj- és pálmaágak fogadják. Ez a hét bővelkedik eseményekben. Üdvívalgással ünnepléssel kezdődik, igazságtalan ítélettel és halállal folytatódik, majd a feltámadással az örök életbe vetett hit győzedelmével fejeződik be.

Jézus megtisztítja a templomot, kiűzte az árusokat mondván „Meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek”. És ezután elkezdődik mindennapos tanítása a templomban, esténként pedig az Olajfák hegyén. A főpapok farizeusok és a nép vezetői hatalmukat féltették Jézustól, mert látták, hogy az egész nép hallgatva Őt, rajongott érte. De ez a rajongás még ideig-óráig meg is védi Jézust az összeesküvőktől. Jézus tudja, hogy végig kell menni az Úton, melyet az Atya kér tőle. Pontosan tud mindent előre.

Elérkezik az utolsó vacsora, a zsidók a kovásztalan kenyér ünnepét tartják ilyenkor. Tanítványai társaságában Jézus is elfogyasztja a vacsorát, amelyről tudja, hogy tanítványaival ez az utolsó közös vacsorája. Ekkor történik meg, nekünk reformátusoknak egy nagyon fontos esemény az Úri Szent Vacsora szereztetése. „Mert mikor ettek, fogta Jézus a kenyeret, áldást mondott és megtörte, és a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem. Azután vette a poharat, és hálát adott, nekik adta és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem.” Ma is, mikor Úrvacsorázunk, óhatatlanul gondolunk a nagyhét történéseire, hisz akkor szereztetett.

Tanítványai közül Júdás elárulja, Péter háromszor megtagadja. Pilátus, a római helytartó nem találja bűnösnek Jézust, mégis a felbérelt tömeg akaratának engedelmességgel a keresztfára küldi Őt.

Ez a Nagypéntek története. A tanítványok és a krisztus-követők is azt hiszik: vége mindennek. Pedig a megváltás csak ezután kezdődik. Harmadnapon halottaiból feltámad. Ekkor elérkeztünk Húsvét szent ünnepéhez.

Nekem minden ünnephez kötődik valamilyen hangulat, élettérzés. A Húsvét és az azt megelőző hét is számomra azonos egy érzéssel. Örök optimistává tesz. Azt sugallja, hogy a világon, és saját életemben sem történhet olyan rossz, amiből nincs kiút. Minden nagypénteket húsvét követ, hogy ezt elfogadjuk hinnünk kell az Istenben, a hazában, családjunkban és magunkban. Segít benne az ilyenkor megújuló természet is, hisz tavasz van.

Az emberek társadalomban élnek. A társadalmi béke alapja az egymáshoz való alkalmazkodás mikéntje. Ma, amikor azt mondják, hogy tied a világ, valósítsd meg

önmagadat, mert így leszel teljes, és ezen az úton nem számít az eszköz, csak a cél fontos, és a megvalósítás során eltaposhatasz bárkit, így leszel sikeres az üzleti- vagy a politikai világban. Mi, hívő emberek pedig tudjuk, hogy a boldogsághoz nem ez az út vezet. A boldogság egy belső

harmónia, mely mélységes tisztelet az Isten és egymás iránt a családban és a társadalomban egyaránt..

Erre tanít bennünket a nagyhét és húsvét története.

Dr. Szentirmai István
Tatai Egyházmegye világi gondnoka

SZÁZTÍZ ÉVVEL EZELŐTT MONDOTT IMÁK ÁCSON

Csere Péter nagyapám konfirmációmkor – 1952-ben – emlékezetből mondta el, hogy az 1890-es években milyen református imaszövegeket mondtak úrvacsora vételekor az ácsi templomban. Az imádságokat akkor lejegyeztem, most továbbadom.

Úrvacsora előtt:

„Irgalmas Isten! Íme Szent Fiad asztalához óhajtók járulni, de tudom, hogy csak azok itt a méltó vendégek, akik bűnbánattal közelítenek hozzád. Óh, cselekedj Szent Lelked kegyelme által, hogy bánjam meg igaz hittel bűneimet, és alázatos lélekkel tegyek fogadást a megtérésre. Bocsásd meg vétkeimet Idvezítőm érdemeiért, kinek halála legyen engesztelő áldozat nekem is! Ámen.”

Úrvacsora után:

Mennyei jó Atyám! Hálát adok neked most is a velem közlő ama kegyelmedért, hogy Jézusom vendégségében részesítettél engem. Segíts kegyelmeddel ez után is a megtérés útján, hogy szent akaratod szerint cselekedhessem! Jézust, ki értem született, szenvedett és meghalt, egész életemben híven követhessem, s jussak el egykor ama mennyei boldogságba, melyet igaz híveidnek Ő általa készítettél. Ámen.”

Nagyapa 16 éves korában – 1892-ben – vásárolta a „Közönséges Isteni Tiszteletre rendelt ÉNEKES KÖNYV”-et. Ez az énekes könyv „Szent Dávid zsoltárain kívül magában foglal némely kiválókat és a Helvét vallástételt követő négy superindententia által jóváhagyott énekeket egynehány imádsággal együtt.” Nagyapa saját írásával feljegyezte, hogy 42 krajcárt fizetett az igen igényes kötésű énekeskönyvért. Amikor eljegyezte Ágoston Lídia nagyanyját, megvásárolta menyasszonyának az énekes könyv ugyanolyan párját. Ez szinte általános szokás volt Ácson akkor. Mindkét énekeskönyvet őrzöm. Énekes könyveink Dávid király zsoltárait Szenczi Molnár Albert

fordításában mindig magukban foglalták. A dicséretetek változhattak egy-egy revízióval. Erdélyben az énekes könyvek – a Zsoltároktól eltekintve – eltértek a magyarországi négy egyházkerület által elfogadott énekkortól, bár mindkét országrész egyházkerületei ugyanabból a – hála Istennek bőséges – énekanyagból válogattak. Nagyszüleim ÉNEKES KÖNYVE azokat az énekeket adja elénk Isten dicséretére, amelyeket Pesten 1806. augusztus 24. napján „egyező akaratjával” hagyott jóvá a négy magyarországi superindententia. A 150 zsoltár megtanítása iskolai feladat volt. Tantervi előírás tartalmazta, hogy egy-egy tanévben mely zsoltárokat kellett megtanulni. Így aztán nem okozhatott gondot a templomi éneklés.

Az Énekes Könyvben található imádságokat olvasva fel kell figyelni arra, hogy a nagyalakú énekes könyv úrvacsorai alkalomra rendelt imádsága háromoldalny. Csaknem ugyanilyen hosszú az úrasztalához járulás után elmondandó imádság is. A rendkívül mély bűnbánó imádság ilyen terjedelemben való elimádkozása azonban az istentiszteleti rendben nehézkesnek tűnhetett. Ezért válhatott szükségessé a fentebb leírt rövid forma. Hogyan jött szokásba? Nagyapa már nem emlékezett rá. Iskolásként így tanulta. Nem volt tudomása arról sem, hogy vizitációkor bárki kifogásolta volna az egyházi feljebbvalók közül. Elfogadták, általános volt az ácsi gyülekezetben.

Volt még egy rövid ima. Ezt akkor mondták el, amikor a templomból kiléptek.

Templomdombról lemenetelkor való imádság:

„Kegyelmes Atyám, Istenem! Szent házadban, ím megjelentem, hogy imádjam jó voltodat, s hallhassam tanításodat. Ámen.

Akkor is szokás volt istentisztelet után a templomdombon beszélgetni. Azonban az utóbb leírt igen rövid köszönetet és hálát mindenkinek illő volt előbb elmondania.”

Dr. Alföldi Kálmán

**„Nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten,
hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét.”**

(2 Timótheus 1,7)

Választási körlevél a Magyarországi Református Egyház tagjai részére

Kedves Testvéreink!

Hálát adunk Istennek azért, hogy ha nem is gondok nélkül, de szabad, demokratikus, gyarapodó országban élünk. Az országgyűlési választások előtt jó tudatosítani, hogy egy-egy négyéves parlamenti ciklustól csodát várni nem lehet, de azt igen, hogy azok akik bizalmat kaptak a vezetésre, minden tőlük telhetőt tegyenek meg a közjó

érdekében. A politikust vagy pártot nem az minősíti, hogy ellenzékiként mit követel, az sem, hogy a választások előtt mit ígér, hanem kizárólag az, hogy mit valósít meg ígéreteiből akkor, amikor lehetőséget kap az ország irányítására. Az áprilisi országgyűlési választással kapcsolatban a következőket kérjük/javasoljuk:

1. Környezetükben ne engedjék eldurvulni a választási küzdelmet. Ne tekintsék a más véleményen levőket, a más párthoz tartozókat ellenségnek! Ne rágalmakkal, hanem érvekkel próbáljanak hatni egymásra!

2. Igyekezzenek minél jobban megismerni a különböző pártprogramokat és összevetni azokat személyes tapasztalataikkal! Ne higgyenek rágalmaknak, álhíreknek, felelőtlen ígéreteknek, meglévő dolgokat követelőeknek!

3. Bár fontos egy-egy országgyűlési képviselő személyi alkalmassága is, még fontosabb az, hogy melyik pártot képviseli. Ugyanis a győztes párt és szövetségesei fogják az országot vezetni a következő négy évben.

4. Feltétlenül menjenek el szavazni, mindkét vasárnapon, tehát április 7-én és 21-én is, valamint erre kérjék a távolmaradni akarókat és a bizonytalankodókat is, mert különben mások döntenek helyettünk. Esetleg másként, mint ahogy mi szeretnénk, illetve ahogy azt mindnyájunk érdeke kívánná.

5. Tudatában vagyunk annak, hogy ezen a választáson nagy a tét, nagy erők feszülnek egymásnak. Ne hagyják

U.i.: Kérjük ezt a körlevelet legalább egy alkalommal felolvasni vasárnapi istentisztelet után vagy egyéb közösségi alkalmon és kifüggeszteni a hirdetőtáblára. Tetszés szerinti módon és példányban sokszorosítható, de csak teljes terjedelmében.

LEVÉL

Már fél éve, szeptember 11-e után kaptam egy levelet a földgolyó másik oldaláról akkor éppen nagybeteg, műtét előtt álló barátomtól. Magánlevél, de egy részét, mivel közös sorsunkról is szól, közreadom. Azt hiszem, megérdemli, hogy elgondolkodjunk rajta:

"Kedves Testvér Barátom!

Fájdalom gyötör, de most legalább van időm megállni, időt nyerni, hogy elkalandozzanak egy kicsit a gondolataim mindenfelé. De állandóan egy rövid ima jut eszembe, amit itt így mondanak: Oh God Grant Me.... Oh, Istenem, add meg nekem a békés belenyugvást abba, amin nem tudok változtatni. Adj erős elszánt akaratot ahhoz, hogy amin lehet, azon változtatni tudjak. És adjál bölcsességet is, hogy felismerjem a kettő közötti különbséget!"

Olyan időket élünk, amikor minél többet veszünk, annál kevesebb lesz a miénk. Sokat teszünk a kirakatba, keveset a raktárba. Az emberek sokat esznek-isznak, de keveset emésztenek meg. Széles utakat építünk, de keskeny marad a látókörünk. Kevésszer szeretünk, de gyakran gyűlölünk. Elmentünk a Holdba, de nem megyünk át az úton, hogy

ÖTVEN KORBÁCSÜTÉS

Állítólag megtörtént ez az eset, amit most közreadok:

A Kaukázus harcias, szabadságszerető népének a XIX. sz. derekán volt egy kiváló fejedelme, Samil bej. Bölcs és vitéz

magukat senkitől sem megfélemlíteni. „A teljes szeretet kiűzi a félelmet” (1 János 4,18)

6. Olyan pártokat támogassanak szavazataikkal, amelyek a gyakorlatban is bizonyították már, hogy

– egyszerre tudnak figyelni a család kis közösségétől az egész magyarságon keresztül az európaiságra is,

– fontosak számukra az egyházunk által is képviselt keresztyén-nemzeti értékek,

– komoly esélyük van arra, hogy elérjék a Parlamentbe kerüléshez szükséges 5%-nyi szavazatot.

Szentháromság Istenünk adjon bölcsességet mindnyájunknak a helyes döntéshez.

Testvéri üdvözléssel:

dr. Kálmán Attila
főgondnok,
a Zsinat világi
elnöke

dr. Bölcskei Gusztáv
püspök,
a Zsinat lelkesi elnöke

Budapest, 2002. február 20.

segédkezet nyújtunk felebarátunknak. Nagyok az emberek, de kicsik a karakterek. Száz mérföldes sebességgel száguldunk, hogy hamar oda érjünk, mégsincs időnk perceket tölteni családtagjainkkal, vagy mondani, hogy szeretlek; sértő szavak helyett. Ami drága, azt megvesszük, de ami ingyen jön, fillérbe sem kerül, arra nincsen szükségünk. Rohanni ráérünk, de nincs egy percünk várni. Éveket adtunk az élethez, de nem ÉLETET az évekhez. Gyártottunk több orvosságot is, kevesebb egészséget is. Ezek az évek, mikor ketten keresnek a családban: szebbek, nagyobbak a házak, de az életünket futóhomokra építjük. Sokat teszünk a levegő tisztaságáért, de mennyit teszünk a lelkünk tisztaságáért? Elődeinknél nagyobb dolgokat vittünk véghez, de nem jobbat. Nem a föld a miénk, mi vagyunk a földé. Mégis halomra gyilkolják az emberek egymást egy darab földért...

Az élet olcsó lett. A legdrágább a legolcsóbb...

Pár örült terrorista megmutatta, mit tud szülni a gyűlölet. Erre jön a megtorlás. Pedig aki megtorló útra indul, először ásson két sírgödöröt."

Közreadta: Héregi Kálmán

vezető volt, aki népét igazságosan kormányozta. Egy időben nagyon lábra kapott az országban a vesztegetés. Ki akarta irtani a bűnt, és rendeletet adott ki, hogy akit vesztegetés miatt bevádolnak, ötven korbácsütést kapjon a nép szeme láttára. Az első, akit feljelentettek, a bej édesanyja volt. A

vád bebizonyosodott. Az igazságos Samil borzasztó lelki gyötrelmekkel küzdött. Három napig nem is mutatkozott. Végül összehívatta népét, és tudatta, hogy az ítéletet végre fogják hajtani. Kivezettette a néptömeg elé édesanyját, melléje állította a korbácsos hóhérokat, és megparancsolta, hogy kíméletlenül korbácsolják meg ruháktól megfosztott felsőtestét. A poroszlók ütésre emelték a korbácsokat, de mielőtt az első ütések lesújtottak volna, Samil hirtelen odalépett, gyöngéden félretolta édesanyját, és a korbácsütések alá hajolva maga fogta fel testével mind az ötven ütet. Az ötvenedik után méltósággal fölegyenesedett

és így szólt: "Menjetez haza, a törvénynek eleget tettünk, a ti fejedelmetek vére csurgott elégtételül." Íme, ennek az embernek fejedelmi igazságossága és fiúi szeretete ezt a megoldást találta, hogy a törvénynek is érvényt szerezzen, de fiúi szeretetét se tagadja meg. Attól a naptól kezdve meg is szűnt az országban a vesztegetés.

Az Isten irgalmassága és igazságossága sem találhatott más megoldást, mint hogy önmaga emberi természetet öltve szenvedje el azt a büntetést, amelyet az egész emberiségnek kellett volna elszenvednie az Isten megbántásáért.

Reviczky Gyula: Imakönyvem

Aranykötésű imakönyvet
Hagyott rám örökül anyám,
Kis Jézus ingben, glóriában
Van a könyv első oldalán.
Sok év előtt egyik sarokba
Beírta jó anyám nevét,
Lehajtom a betűkre fömet,
Hogy földézzem szellemét

Hogy elmosódtak a betűk! Mily
Sárgák s kopottak e lapok.
Rég' volt, midőn ez imakönyvből
Még az anyám imádkozott.
Kék selyemszállal összekötve
Van itt hajambul egy kevés.
Aranyos fürteimhez akkor
Nem illett még a szenvedés.

Az Úr imádságát ütöm fel
(Kísérőm a nehéz úton)
S vigasztalást vegyít a kínhoz
A te imád, óh Jézusom!
Imádság kell a szenvedőnek,
Akit a sors árván hagyott.
Úristen, én nem zúgolódom:
Legyen a te akaratod.

Nekem úgy tetszik, hogy csak egyszer,
Fehér ruhában láttam őt,
Tavaszi volt épp; a kedves ákác
Virágozott a ház előtt.
A lemenő nap fény sugarára
Reszkettett ajkán, zárt szemén,
Apám ott állt a ravatalnál
És velem együtt sírt szegény.

Írott imádság töredéke
Mellest van az anyám haja.
Emitt egy szentnek vézna képe
S egy régi, halvány Mária.
Elnézem... Éppen így viselt meg
A sors azóta engemet.
Sokszor szeretnék sírni, hogyha
Nem szégyellném a könnyeket.

Föl nem panaszlom a világnak,
Csak szellemednek jó anyám,
Milyen kopár volt ifjúságom,
S hogy mennyi bánat szállt reám,
Túrtem, reméltem megalázva
Idegenek közt éltem én;
De azt a régi imakönyvet
S emléked szentül őrizém.

Egyházunk hírei - változások:

Akiket megkereszteltünk:

Németh Éva

Németh Anita

Házasságot kötöttek:

Tóth Sándor-Kohut Viktória

Akiktől elbúcsúztunk:

Barasó József 40

Ábrahám Kálmán 72

Kéringerné Szalai Irén 53

Heszeg Károlyné

Egyeg Rozália 76

Lakasz Nándorné

Kovács Julianna 90

Miklós Ferenc 82

Szabó Bálint 69

Gál Imre 53

Nyári István 62

Vollai Józsefné

Varga Piroska 88

Héregi Ferenc 66

Falu Józsefné

Vass Julianna 71

Baracska Pál 56

Lakatos Endre 47

Somogyi Józsefné

Horváth Ilona 62

Az adatok a 2001. dec. 1-2002. febr. 28. közötti állapotot tükrözik.

A 2011. évi egyházi statisztikánkból:

Kereszteltek száma: 36 (17 fiú és 19 lány)

Házasságkötések száma: 7 pár (valamennyi vegyes házasság)

Ökumenikus istentiszteleten vehettünk részt jan. 23-án a református-, jan. 30-án a római katolikus templomban.

Temetések száma: 48 (30 férfi és 18 nő)

Konfirmálkozott: 24 fő (9 ifjú és 15 hajadon)

Hitoktatásban részesült: 119 ált. iskolás tanuló



Kiadja az Ácsi Református Egyházközség Presbitériuma

Szerkesztették: Héregi Kálmán és Héregi Péter